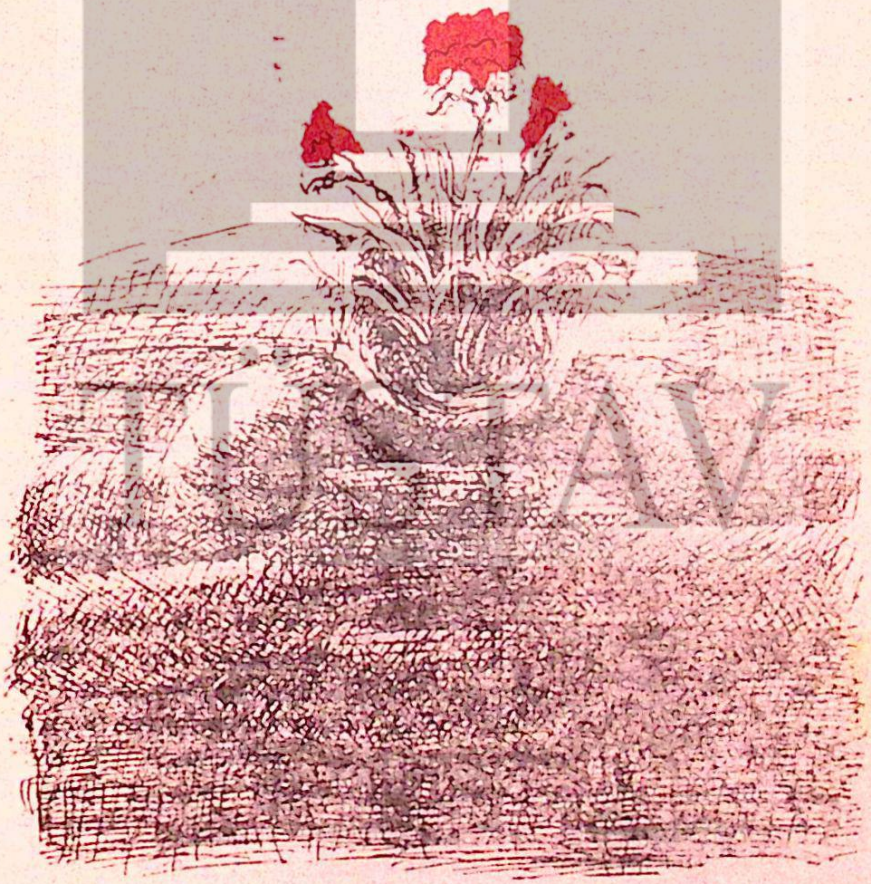
Y. Ergüvenoğlu
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı: 47 / 350 Krş. / Siyasi Gazete / 1.5.1978

1 MAYIS

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE

Sahibi:
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü:
Mehmet ÖZGEN

Yönetim Yeri:
Ticarethane Sokak, No: 12/7 - A
Cağaloğlu - İSTANBUL

Dizgi - Baskı:
OSMANLI Matbaası
Himaye-i Etfal Sokak, No: 6/5
Cağaloğlu - İSTANBUL

Abone Şartları:
Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 Aylık 60 Lira
Yurt Dışı: İki Katıdır.

Baskı Tarihi:
30.4.1978

İÇİNDEKİLER

İşçi Sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü
1 MAYIS 3

Tarihte 1 Mayıs 4

Türkiye'de 1 Mayıs 6
1 Mayıs Katliamı

ONLAR NE DEDİ - BİZ NE DEDİK ... 8

MALATYA OLAYLARI TERTİPTİR 14

Halkın Kurtuluşu Siyaseti Yanlıştır 16

OKUYUCU MEKTUBU :

ARKADAŞLAR

Yurdumuz Türkiye, emperyalist sistem içinde sömürülen bağımlı bir ülkedir. Emperyalizm, —özellikle ABD emperyalizmi— NATO'suyla, CENTO'suyla, IMF'siyle yurdumuzu ilik-lerine kadar sömürüyor. Bu sömürüye karşı koyan emekçi halkımızın ve onun yurtsever, devrimci, demokrat örgütlerini bastırmak için kontr-gerilla gibi illegal, MHP ve Ülkü Ocakları gibi sözde legal faşist örgütleri çıkarıyor. İşte vurucu güçlerini bu örgütlerin oluşturduğu yurdumuzu Amerika'ya satan işbirlikçi egemen güçlerin cephesi var karşınızda: FAŞİZM...

Ama faşizm, halkın mücadelesini engelleyemiyor. Bu nedenle işbirlikçi burjuvazi ikinci bir yola başvuruyor: DEVRİMCİ GÜÇLERİ BÖLMEK...

Geçen günlerde okulumuzda meydana gelen kavgalı forumla ilgili bir bildiri dağıtıldı. Bildiri burjuvazinin ve PDA'cı ihbarcıların diliyle D. Yol'dan arkadaşlara saldırıyor. Bildiriyi dağıtan «Halkın Kurtuluşu»ndan arkadaşlar, forumda revizyonist bir grubu lanetlerken, faşizm Malatya'yı işgal etmişti. *«Halk düşmanlarına uzlaşır tavır takınmaktan»* sözeden bu arkadaşlar, burjuvazinin açmış olduğu ve PDA'cı kaşarlanmış oportünistlerin uyguladığı *«hedef şaşırtma»* kampanyasına katıldılar. Faşizmin ekmeğine yağ sürdüler.

Bu arkadaşların, *«sol içi»* çatışmaların neden 1 Mayıslardan önce alevlendiği sorusuna cevap aramaları gerekir. Bu arkadaşlar bilmelidirki burjuvazinin en çok korktuğu şey emekçi kitlelerin, 1 Mayıslarda Faşizme Karşı Omuz Omuza durmalarıdır. Devrimcilerin görevi, bu karşı duruşa gölge düşürecek davranışlardan kaçınmaktır.

Bu arkadaşların ilkeleri *«Eylemde Birlik - Propaganda da, Ajitasyonda Serbestlik»tir.* Kime karşı eylem? Kime karşı propaganda? Emperyalizme, NATO'ya, McNamara'lara, gerici eğitime karşı mı? O zaman, gelin, omuz omuza duralım. Ama Donkişotvari hayali düşmanlar icat ederek, kişisel niyeti ne olursa olsun objektif olarak faşizme hizmet eden eylemlere hayır.

«Tarihi sorumluluğumu hiç hesaba katmadan iki yıl kadar bir süre halkımıza Amerikancı faşizm tarafından aşılanan Moskof düşmanlığının pekişmesine hizmet ettim' diyor, H.Kurtuluşundan TEP saflarına geçen bir devrimci. Halkın Kurtuluşu'na son sözümüz, «Gelin emperyalizme, Faşizme karşı eylemler koyalım. Revizyonistler, somut düşmana karşı aktif direnişlerle teşrih olacaklardır. Halkın gerçek kurtuluşu, faşizme karşı omuz omuza, devrimci eylemle gerçek olacaktır.

GRUPÇULUK GERİCİLİKTİR

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA

Aryemehli
DEVRİMCİ MİLİTAN
Grubu

İŞÇİ SINIFININ BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ

1 MAYIS

1 Mayıs Türkiye işçi sınıfının bayram günü değildir. Yurdumuz emperyalizmin sömürü alanı iken, emperyalizmin işbirlikçisi patron ağa takımı işçileri, tüm emekçileri alabildiğine sömürürken, NATO ürünü, CİA yaratığı illegal ve legal faşist mihraklar saldırılarını sürdürürken, yurtsever kanına girilirken ve katiller, katliamcılar serbest dolaşırken Türkiye emekçisi bayram yapamaz. Kapitalizm denen sömürü düzenini ortadan kaldırmış olan ülkelerin işçileri 1 Mayıslarda bayram edebilirler. Ama biz edemeyiz. Buna hakkımız yoktur.

Ama 1 Mayıs gene de bizim için öteki günlerden farklı büyük bir gündür. İşçiler olarak, devrimciler olarak sınıf mücadelesi bilincimizi biledigimiz gün, Türkiye'yi Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik bir ülke durumuna yükseltme yolunda azmimizi tazelediğimiz gün, sömürücü düzeni ortadan kaldırıp sosyalist bir Türkiye'yi yaratacağımıza and içtiğimiz gün.

Bu 1 Mayıs günü gözlerimiz ilerilere, insanın insan tarafından sömürülemiyeceği mutlu yarınlara dönüktür. Bu 1 Mayıs günü saflarımızı sıklaştırıyoruz ve her zamankinden büyük bir kararlılıkla o mutlu yarınlara ulaşmak için devrim yolunda yürüyeceğimize and içiyoruz. Bizi birbirimize düşürmek, saflarımızı bölmek için türlü tertiplere girişen sınıf düşmanına karşı, emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı Türkiye'nin gerçeklerinin ve devrimci bilimin emrettiği mücadeleyi vereceğimize, dost görünüşlü birlik kundakçılarını etkisiz duruma getireceğimize and içiyoruz.

Bugün dünyada 1 Mayıs yalnızca işçilerin birlik ve dayanışma ve mücadele günü değildir. Bugün aynı zamanda tüm ezilen, sömürülen ve horlanan emekçilerin günüdür. Çünkü işçi davası emperyalizmin ezdiği ve sömürdüğü halkların ulusal kurtuluş davasından ayrılamaz. Bu ikisi iç içedir ve birbirini tamamlar. Onun için biz bugün yalnızca tüm dünya işçileriyle dayanışma içinde olduğumuz ve bu dayanışmanın bize yüklediği görevleri yerine getirmek azminde olduğumuzu ilân etmekle yetinemeyiz. Biz emperyalizmin ezdiği ve sömürdüğü halklarla birliğiz. Onların sosyalizm doğrultusunda ulusal kurtuluş savaşları bizim de savaşımızdır. Ve biz, bu birlik ve dayanışmanın bize yüklediği görevleri eksiksiz yerine getirmeye kararlıyız.

Bugün dünyada emperyalizmin sömürü alanı iyice daraltılmıştır. Bugün bir sosyalist dünya var. Bu sosyalist dünyanın sağladığı her başarı tüm dünya emekçilerinin başarısıdır. Onun için biz bugün sosyalist dünya ile dayanışma durumunda olduğumuzu ve bu dayanışmanın bize yüklediği görevleri yerine getirmek azminde olduğumuzu da ilân ediyoruz.

Egemen güçler yıllar boyu 1 Mayıs'tan korktular. Emekçilerin bugünü kutlamalarına engel olmak için ellerinden geleni yaptılar. Ama işçi sınıfımız ve tüm demokratik güçler onları gerilemeye zorlamayı bildi. Öyle ki bu 1 Mayıs'ta da Türkiye emekçileri Türkiye'nin en büyük kentinin en büyük meydanında 1 Mayıs Meydanı'nda faşizme karşı, emperyalizme karşı, kapitalizm denen sömürü düzenine karşı omuz omuza duracaklardır. Ve bu duruşun simgelediği birlik ve dayanışmayı tüm dünyaya haykıracaklardır.

1 Mayıs Meydanı diyoruz. Çünkü bu meydanın adını emperyalizmin işbirlikçisi faşist mihrakların tertiplediği katliamda, o meydanın taşına toprağına kanımızla yazdık. Hiçbir güç artık o yazıyı kazıyamaz.

Bu 1 Mayıs günü emperyalizme ve faşizme karşı, sosyalizm doğrultusunda Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik bir Türkiye için mücadelemizi olanca azim ve kararlılığımızla sürdüreceğimize, bu uğurda devrimci güçler safında birliğimizi tüm engellemelere karşı gerçekleştireceğimize yemin ediyoruz. Ve Türkiye devriminin kaçınılmaz zaferini selâmlıyoruz.

Kahrolsun Emperyalizm ve İşbirlikçiler!

Kahrolsun Faşizm!

Yaşasın Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye uğruna Savaşımız!

Yaşasın Sosyalizm!

Faşizme Karşı Omuz Omuza!

Tarihte I Mayıs

1 Mayıs işçi sınıfının Birlik, dayanışma ve mücadele günü Amerikan işçi sınıfının mücadelesinden doğdu. Bugün ABD denen en güçlü, en gelişmiş kapitalist ülkenin işçi sınıfı çetin, kanlı mücadelelerle dolu bir tarihe sahiptir. Gelişmiş kapitalizmi simgeleyen o koca fabrikalar, demiryolları, ulaşım araçları kendi kendine ortaya çıkmadı. Bunlar işçi sınıfının alınteriyle, kanıyla dikilmiş kapitalizmin anıtlarıdır. Bu yüzden geçen yüzyılda kapitalizmin hızlı gelişmesi döneminde Amerikan işçi sınıfı kahramanca mücadelesiyle dünya işçi sınıfına esin kaynağı olabildi. En kanlı direnişler grevler o ülkede yer aldı. Avrupa'da barınamayan Birinci Enternasyonalin Merkezini Birleşik Devletlere nakletmesi rastlantı değildir.

1861-65 yılları arasında Kuzeyliler ile Güneyliler arasında yeralan iç savaşın, Kuzeyin zaferiyle sonuçlanmasıyla Kuzey Amerika kıtasında hızlı kapitalist gelişmeye elverişli bir ortam oluştu. İç savaş sırasında dünya işçi hareketini temsil eden Marks'ın ve Engels'in kurucuları arasında bulunduğu Birinci Enternasyonal, Güneyin köleci düzenine karşı Kuzeyin göreli olarak daha ileri bir toplumsal düzen olan liberal kapitalizmini desteklemişti. 1865 de Abraham Lincoln'ün yeniden Cumhurbaşkanı seçilmesi üzerine Marks'ın Enternasyonal adına Lincoln'e gönderdiği kutlama mektubu bu tutumu ifade eder.

Ancak iç savaşı izleyen dönemde, özellikle Lincoln'ün bir katliama kurban gitmesinden sonra Kuzeyli kapitalistlerle Güneyli toprak ağaları arasında bir uzlaşma oldu ve savaş sırasında uğruna savaşılan demokratik istemlerden birçoğu gerçekleştirilmedi. Öyleki Kuzeyli kapitalistlerin hegemonyasının kabul edilmesi koşuluyla Güneyin egemen sınıfı toprak köleliği düzenini yeni biçimler altında sürdürebildi. Kuzeyli sanayiciler için artık baş düşman kapitalist pazarın serbestçe gelişmesine engel olan Güneyli plantasyon sahipleri değildi, baş düşman kapitalizm geliştikçe güçlenen ve güçlendikçe bu sömürü düzenini tehdit eden işçi sınıfıydı.

Amerikan işçi sınıfı hızla örgütleniyor, ve ekonomik mücadelesinde kesin istemler ileri sürüyordu. Oysa savaş sonrası dönem Amerikan kapitalizmi için durgunluk dönemi olmuştu. İktisadi bunalımlar birbirini izliyordu. Heryerde olduğu gibi Amerika'da da egemen sınıf bunalımın yükünü emekçilerin, özellikle işçi sınıfının sırtına yüklemeye kalkıştı. Patronlar işçi haklarını baltaladılar, ücretleri düşürmeye giriştiler. Güney'de kölelik düzeninin hiç değilse resmen kalkmasıyla Güney'den gelen zenciler yedek bir işsizler ordusu oluşturuyordu. Bu da ücretlerin düşürülmesinde patronların elinde bir koz olarak kullanıldı.

Kapitalistlerin işçi haklarını baltalama yolunda girişimleri karşısında direnişler, grevler patlak verdi. Bunların birçoğu kanla bastırıldı. 13 Ocak 1874'de büyük işçi gösterisi yüzlerce işçinin yaralanmasıyla, yüzlercesinin de tutuklanmasıyla sonuçlandı. Doğu Misisipi'deki işçi direnişi kan içinde boğuldu, yüzü aşkın işçi öldürüldü. Pensilvanya kömür madenlerindeki işçilerin direnişi sonucunda on işçi lideri idam edildi. Demiryolu işçilerinin grevinde oniki işçi öldürüldü.

1842'de çıkarılmış olan ve işçilere gayet sınırlı sendikal özgürlükler tanıyan bir yasaya karşın, tüm baskılara ve kanlı teröre karşın işçi sınıfı hareketi yükseldikçe yükseliyordu. Grevler, direnişler, gösteriler genellikle başarıya ulaşmıyordu ama işçi sınıfı zengin mücadele deneyleri elde etmekteydi.

1884 yılında Şikago'da toplanan işçi sendikaları kongresi 8 saatlik iş günü için mücadele kararı aldı. Bu karar bir yıl sonra Vaşington işçi kongresince benimsendi ve 1 Mayıs 1886'da uygulamaya geçildi. O 1 Mayıs günü ülkenin birçok sanayi bölgelerinde işçiler şalterleri indirdiler, greve geçtiler. Şikago, Cincinati, San Fransisko Sanitn Luise, New York gibi kentlerde beş binden fazla işletmede çalışan işçiler genel greve katıldılar. Patronlar afallamıştı ancak kısa zamanda toparlandılar ve karşı saldırıya geçtiler. 3 Mayıs1886 günü Şikago'daki Mc-Cormick-Harvester fabrikası önünde miting yapan onbini aşkın işçi kitlesi üzerine polis ateş açtı. Dört işçi öldü, yüzlerce işçi yaralandı. 4 Mayıs günü bu katliamı protesto etmek için Şikago'nun Saman Pazarı meydanında (Higmarket) bir miting düzenlendi meydanı kuşatan polis kordonu güya mitingi korumakla görevliydi. Mitingin sona erdiği anda bir ajan provokatör tarafından patlatılan bomba polisin ateş açması için bahane oldu. Ve

meydan işçiyle polis arasında kanlı bir çatışmaya sahne oldu. Sonuç: polislerden yedi ölü elli yaralı ve işçilerden dört ölü, elli yaralı. Ertesi gün Şikago polisi tüm kentte bir insan avına girişti. Yüzlerce işçi tutuklandı. Tutukluların sekizi için «taammüden adam öldürme» suçundan idam cezası istendi. Sekiz tutukludan biri kaçmayı başardı. Yedisi idama mahkûm edildi. Gerekçe şu idi:

«Müsbet kanıt olayın kendisidir. Binlerce kişinin çatıştığı bir mitingde siz bombayı atmadığınıza tanıklık edecek kaç kişi gösterirseniz, attığınıza tanıklık edecek aynı sayıda tanık bulmak mümkündür. Ancak geçmişiniz ve toplumdaki yeriniz jüriye suçlu olduğunuz konusunda yeterli kanıt vermiştir. İdama mahkûm edildiniz.»

Ama ölüm kararı bile işçi sınıfının bu yiğit çocuklarının devrimci direncini kıramadı. Karar okunduktan sonra mahkeme önünde son sözleri şu oldu:

SPİES: «Bu mahkeme önünde ve devletin temsil etmekle yükümlü bulunduğu halkın önünde, başsavcıyı ve Şikago polis müdürünü cinayet işlemek üzere uydurma bir dava tezgâhlanmakla suçluyorum...»

PARSONS: «Bu ülkenin yasalarına karşı gelmedim. (...) Biz fikir özgürlüğünün, basın özgürlüğünün, toplantı özgürlüğünün ihlâl edilemiyeceği yolundaki bir hakkı savunuyoruz. Ve iddia makamının, Amerikan halkının çok pahalıya kazanmış olduğu bu haklarımı elinden almasına karşı çıkıyoruz. İddia makamı, yedi adam için idam cezası istemekle zaferi kazandığını sanıyor...»

SCHWAB: «İdealimizin bu yıl ya da gelecek yıl gerçekleşmiyeceğini biliyorum, ama olabildiğince yakın bir gelecekte, önümüzdeki yıllarda gerçekleşeceğini biliyorum...»

FİSCHER: «Ölüme mahkûm edilmemi protesto ediyorum, çünkü cinayet işlemedim. Ancak sosyalist olduğum için öleceksem, buna bir diyeceğim yok...»

LİNGG: «Sizi tanımıyorum! Sizin kanunuzu da tanımıyorum! Sizin düzeninizi zorbalığa dayanan yetkinizi tanımıyorum! Onun için asın beni!»

FİELDEN: «Hakları yalnız ayrıcalıklı sınıflara tanıyan ama işçilere hiçbir hak tanımayan bir hükümete kim saygı duyar? Benim böyle bir hükümete saygım yok...»

Evet onlar ölüm karşısında işçi sınıfının onuruna gölge düşürmediler.

Amerikan halkının en geniş kesimleri ölüm kararına karşı büyük tepki gösterdi. Bunun üzerine yetkililer üç işçi önderinin cezalarını hafifletmek hapis cezalarına çevirmek zorunda kaldılar. Bu sırada Lingg'in hücresinden ölü bulunduğu iddia edildi. Bu bir cinayetti. Yetkililer buna bir intihar süsü vermek istediler. Emekçilerin tepkisi büyük oldu. Grevler patlak verdi. İşçi direnişinden korkan kapitalistler Parsons'un cezasını, «özür dilekçesi» vermesi koşuluyla, müebbet hapse çevirmeyi önerdiler. Ama Parsons öneriyi reddetti. Red açıklaması şuydu: «Haklı olduğumu biliyorum. Dilekçeyi imzalarsam hükmün değiştirileceğini de çok iyi biliyorum. Ama daha fazla üstüme varmamanızı rica edeceğim. Suçsuzum, jürinin bana yakıştırdığı suçu işlemedim. Suçsuz olduğumu bütün dünya biliyor. Asılırsam cani olduğumdan değil, sosyalist olduğum için asılacağım, geçmişte öğretmiş, söylemiş ve yazdığım şeyler yüzünden asılacağım, Saman Pazarına bomba attığımdan ötürü değil. Eğer İllinois halkı, kendisini temsil edenleri yetkili sayarak onların huzuruna gönüllü olarak çıkmış olan bir suçsuzun asılması karşısında susmayı göze alabiliyorsa ben de savunduğum fikirler ve devam uğruna asılmayı göze alabilirim.»

Bu yiğit ve bilinçli dört işçi önderi 11 Kasım 1887 günü idam edildi. Burjuvazi hayatlarına son verebilmişti ama yiğitlikleri, sınıf bilinçleri ve kararlılıkları karşısında aciz kalmıştı.

İşte 1 Mayıs'ın tarihsel kaynağı bu. 1886'da Amerikan işçi sınıfının başlıca istemi sekiz saatlik işgünü idi. Bu istem gelişmiş kapitalist ülkelerde genellikle gerçekleşmiştir. Hatta bizimki gibi bağımlı kapitalist toplumlarda bile sendikalarda örgütlenebilen işçier bu hakkı genellikle elde etmiş bulunuyorlar. Ancak o günden bu yana işçi sınıfının mücadelesi kaçınılmaz olarak bir siyasal içerikde kazanmış bulunmaktadır. Öyleki bugün Türkiye'de bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin kapsamına giren istemler uğruna mücadele sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Dört Amerikan işçi önderinin kişiliklerinde somutlaşan işçi sınıfının istemleri uğruna mücadeleyi anma, bu sınıfın uluslararası ölçüde birlik

ve dayanışmasını kanıtlama günü olmuştur artık.

1888 Aralığında St. Louis kentinde toplanan Amerikan İşçi Kurulu Kongresi bu anma günü kararını aldı. 1889 yılında Engels'in önderliğinde Paris'te toplanan ikinci Enternasyonalin Kuruluş Kongresi ayni nitelikte bir karar aldı. Oy birliği ile kabul edilen karar tasarısında şöyle deniliyordu:

«Belirlenmiş olan tarihte (1 Mayıs), bütün ülkelerde ve bütün Kentlerde, aynı zamanda uluslararası bir gösteri yapılacaktır, bu gösteri ile emekçiler 8 saatlik iş gününü kabul edilmesi için ve Paris Kongresinin öteki kararlarının kabul edilmesi için resmi makamları zorlayacaklarıdır.

Çeşitli uluslardan emekçiler, bu gösteriyi, kendi ülkelerinin özel koşullarını ve durumlarını göz önünde tutarak düzenliyeceklerdir.»

İkinci Enternasyonal'in kuruluş kongresinin bu kararından sonra birçok ülkenin işçi partileri 1 Mayıs 1886'yı genel grevle andılar ve kutladılar. 1 Mayıs 1890'da uygulanmaya başlayan bu karar tüm dünya'da o denli bir destek gördü ki İkinci Enternasyonalin 2. Kongresi bu gösterilerin her yıl aynı gün tekrarlanmasına karar verdi. İşte o günden buyana 1 Mayıslar geleneksel uluslararası işçi direnişi günü olmuştur.

Türkiye'de 1 Mayıslar

Türkiye'de işçi sınıfının ekonomik-demokratik istemleri uğruna kendiliğinden gelme hareketleri, grevler, direnişler 19. yüzyıla kadar uzanır. Ancak 1 Mayıs'ın gerçek anlamıyla kutlanması Türkiye'de bilimsel sosyalist hareketin işçi sınıfı saflarında örgütlenmeye başladığı Birinci Dünya Savaşı sonrası dönemde olmuştur. İlk büyük 1 Mayıs gösterisi 1921 yılında yapıldı. 1921 Kurtuluş Savaşımızın henüz başladığı, ülkenin birçok yerlerinin bu arada Türkiye işçi sınıfının büyük kesiminin yaşadığı İstanbul'un da emperyalist işgal altında bulunduğu yıldır. Bu yıllar bir ulusal kurtuluş savaşı vermekte olan Türkiye halkının en bilinçli kesiminin, özelikle işçilerin 1917 Ekim Devriminin etkileri altında olduğu dönemdir. Kapitülasyonlar Türkiyesinde belli başlı işletmeler emperyalistlerin elinde oduğundan bu dönemde iktisadi istemlerle patlak veren işçi grevleri kaçınılmaz olarak anti-emperyalist bir nitelik kazanmaktadır. Sosyalist fikirler böyle bir ortamda işçiler arasında yaygınlaşıyordu. Yeni kurulan Üçüncü Enternasyonal Lenin'in önderliğinde emperyalist savaşa destek olmuş olan İkinci Enternasyonal elebaşlarının ipliğini pazara çıkarıyor bunların etkinliğini özellikle sömürülen ülkelerde sıfıra indiriyordu. İşte böyle bir ortamda İstanbul işçi sınıfı 1 Mayıs gösterileri için hazırlıklara girişti. Emperyalist işgal kuvvetleri telâşa düştüler. İşçilere gözdağı vermek için şehrin duvarlarına şu bildiriyi astılar:

«1 Mayıs günü her nevi esnaf ve şirketler amelesi daima çalışma haklarını muhafaza etmektedirler. Beynelmüttefikin (müttefikler arası) zabıta onların masuniyetini kati surette temin eyleyecektir. İstanbul'un askeri işgal altında bulunması dolayısıyla her nevi suikast ve siyasi nümayişlerle fabrikalarda alet ve edavatı tahrip veya ameleyi işinden men gibi hareket askeri suç şeklinde telâkki edilecek failleri askeri mahkemelere sevkolunacaktır.»

Ama bu tehdide pabuç bırakan olmadı. 1921 1 Mayısında Türkiye işçileri Şigakonun Saman Pazarı provokasyonuna kurban giden yiğit işçi önderlerinin anısına saygı gösterme kararındaydılar. Ve o 1 Mayıs günü İstanbul sokaklarını uçsuz bucaksız bir insan seli kapladı. Yürüyüşe katılmış olan yaşlı yoldaşlarımızın özlemleri bugün bile bizim için bir esin kaynağıdır. Bir ihtiyar işçi arkadaşımız o günü şöyle anlatmıştır: *«Yürüyüşün hedefi Hürriyet-i Ebediye Tepesiydi. Hürriyet Tepesine vardığı zaman yürüyüş kolunun öbür ucu halâ Harbiye ile Taksim arasındaydı. Unutmamak gerekir ki 1920'lerin İstanbulu ancak yarım milyonluk bir kenttir. Bugünkü gibi dört milyonluk değil. Ve bu kent o 1 Mayıs günü tarihinin en büyük gösterilerinden birine şahit oluyordu.»*

2 Mayıs günkü İkdam gazetesi şöyle yazıyordu: «Şehrimizde İşçi Bayramı dün işçiler tarafından tesit edilmiştir. Şirket-i Hayriye, Haliç ve Tranvay Şirketleri amelesi çalışmadıklarından vesait-i nakliyenin büyük kısmı muattal kalmıştır. Ameleden bir kısmı bayramlarını tesit için mavi işçi gömlekleri giydikleri, kırmızı boyunbağı taktıkları gibi hepsi de kırmızı rozetlere hamilidiler. Amelenin bindiği bazı otomobillere de kırmızı bayrak takılmıştı.»

1921'de İstanbul'da belli başlı iki sol parti vardır. Şefik Hüsnü'nün başında bulunduğu İşçi Çiftçi Fırkası (Partisi) ve Sosyalist Hilmi denen kişinin Sosyalist Fırkası (Partisi). Şefik Hüsnü'nün partisi devrin Üçüncü Enternasyonal çizgisinde devrimci işçi hareketinin temsilcisidir. Sosyalist Parti ise İkinci Enternasyonal'in reformist politikası etkisindedir. Bu partinin liderinin ikili oynadığı yolunda söylentiler yaygındı. Anadolu Harekâtına karşı da iki partinin tutumunda farklar vardı. Şefik Hüsnü'nün Kurtuluş Savaşımızı desteklemesine ve partisinin üyelerinin bu savaşın bir çok kesimlerinde en aktif rol oynamalarına karşılık Sosyalist Hilmi Anadolu harekâtı karşısında genellikle ilgisiz kalmıştır.

1921 1 Mayısının anti-emperyalist bir niteliğe bürünmesinde Şefik Hüsnü'nün katkısı büyük olmuştur.

1921'den sonra birkaç yıl daha Türkiye işçi sınıfı 1 Mayısı kutladı. Ancak Kurtuluş Savaşının zafere ulaşmasından sonra gittikçe sağa kayan CHP, biryandan iktisadi politikada bir milli burjuvazi yaratarak kapitalist yoldan kalkınma yolunu benimserken öte taraftan dış politikada emperyalizm ile uzlaşma politikasını uyguladı ve içerde tek parti yönetimine yönelerek kent ve köy emekçilerinin her türlü siyasal ve mesleki örgütlenmelerini yasakladı. 1925'de Şeyh Sait ayaklanması bahanesiyle kabul edilen Takrir-i Sükun Kanunu ile birlikte 1 Mayıs kutlamaları da yasaklandı. Tek parti iktidarı bu amaçla 1 Mayısı «Bahar Bayramı» ilân etti. Bu aldatmaca bugüne değin sürdürülmektedir. Türkiye egemen sınıfları 1 Mayıs'ın anlamını çarpıtmakla kalmadılar. Her 1 Mayıs yaklaştığında bilinen sosyalistleri göz altına aldılar ve uydurma bahanelerle 1 Mayıs geçene kadar içerde tuttular. Çünkü Şefik Hüsnü'nün dediği gibi 1 Mayıs *«Kapitalistler için bir korku günüdür, işçiler için bir umut günüdür.»*

Bugün artık işbirlikçi burjuvazi büyüyen ve güçlenen işçi sınıfının karşısında eski yasağını sürdürememektedir. 1976 yılından buyana Türkiye'de 1 Mayıs işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kutlanıyor. Hiçbirşey, 1977 1 Mayıs Katliamı bile buna engel olamaz.

Yaşasın 1 Mayıs, dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma, mücadele günü!..

Genel-İş 7. Genel Kuruluna Mesaj

Türkiye'nin demokratik güçleri safında çok önemli bir yeri olan Genel-İş'in 7'nci Genel Kurulu'nu selamlarım. Bu genel kurul Türkiye'de bağımsızlık ve demokrasi güçleriyle emperyalizme dayanan faşizmin karanlık güçleri arasında en çetin bir mücadelenin yer aldığı bir dönemde toplanıyor.

Bu mücadele bağımsızlık ve demokrasi güçlerinin zaferiyle sonuçlanacaktır.

Çünkü, DİSK'in 20 Mart'ta faşizmi protesto için iş bırakma eyleminin de gösterdiği gibi, en tutarlı, en kararlı demokratik güç olan Türkiye işçi sınıfı bağımsızlık ve demokrasi cephesinde yerini almıştır.

Ve başta işçi sınıfı, tüm emekçilerin demokratik şahlanışı faşizmin illegal ve legal odaklarının haince komplolarını ezecektir.

Genel Kurulunuzun emekçi halkımızın, emperyalizme karşı, faşizme karşı, sömürüsüz mutlu bir toplum doğrultusunda o demokratik güçbirliğinin, devrimci şahlanışının bir an önce örgütlenmesinde önemli katkıları olacağı inancıyla, sizlere başarı diliyorum. 22.4.1978

TEP Genel Başkanı
Mihri BELLİ

ONLAR NE DEDİ - BİZ NE DEDİK

Siyasal örgütlerin, çevre ve kişilerin çapı durgun zamanlarda pek belli olmaz. Bunların gerçek nitelikleri bunalım anlarında, olağanüstü olaylar karşısında tabak gibi ortaya çıkar.

Geçen yılki 1 Mayıs katliamı bir bakıma sosyalist gruplar için bir sınav olmuştur. Olayın nasıl bir tertip olduğu bugün ortaya çıkmıştır. Ama 1 Mayıs 1977'nin arifesinde ve katliamı izleyen günlerde bazı «sol» kuruluşların olayı yorumu ibret vericidir.

Biz burada ayrıca yorumlara girişmeden o günlerdeki DİSK yönetiminin, sosyalizme sahip çıkan partilerin ve yandaşları kuruluşların demeçlerinden özetler sunmayı yeterli sayıyoruz. Yorumu okuyucu kendisi yapsın.

Burada Pekinci şabloncu gruplara yer vermedik. Onlar savunma durumundaydılar. Elbetteki halka yaylım ateşi açanlar onlar değildi. Ancak 1 Mayıs hazırlıkları günlerinde onların sorumsuz demeçleri de faşist cephenin vurucu gücünün işini ilerlemeci şabloncu tutum ve davranışları kadar kolaylaştırmıştır.

1 Mayıs Katliamı Karşısında Biz Ne Dedik?

Bağımsız Türkiye'nin, Kurtuluş Sosyalist Dergi ile birlikte kaleme aldığı «1 Mayıs Provokasyonu ve Devrimci Tavır» başlıklı ortak bildiride özetle şöyle deniyordu:

Beşyüz bin kol ve kafa emekçisinin katıldığı 1 Mayıs Mitingi kana bulanarak dağıtıldı. ABD emperyalizminin güdümündeki egemen güçlerin üniformasız vurucu gücü, önceden tutmuş oldukları mevzilerden emekçileri kurşun yağmuruna tuttular. Miting alanı bir anda savaş alanına döndü. Bu silâhlı çatışma değildi. Bu, bir katliamdı. Faşist cellatlar, karşılık görmeksizin panik içinde kaçışan halkın üzerine kurşun yağdırdılar. Sonuç: 34 ölü, yüzlerce yaralı, kan ağlayan insanlar ve Türkiye'de faşist cephenin siciline eklenen şimdiye kadar işlemiş oldukları siyasî cinayetlerin en büyüğü: 1977 - 1 Mayıs katliamı.

Bu katliam kimin, kimlerin eseridir? Son yıllarda birbirini izleyen siyasî cinayetlerin faili hangi çevrelerse onların; Niksar, Şiran ve Erzincan'da faşist saldırıları düzenliyenler kimlerse onların; "bu, Mao'cularla Leninciler arasında bir çatışmadır" diyenler hangi çevrelerin sözcülüğünü ediyorlarsa onların.

Onlar, ABD emperyalizmidir. Emperyalizmin işbirlikçisi bir avuç sömürücüdür. Onlar Türkiye gibi sömürülen ülkelerde iktisadî, siyasî istikrarsızlık yaratan faşist darbelere, emperyalizmin çıkarlarına uygun iktidarların başa geçmesine elverişli ortam yaratmada usta olan CIA'dır. Onlar bizzat AP'li dışişleri bakanının itiraf ettiği gibi "CIA ile içiçe çalışan", yani CIA'nın Türkiye şubesi olan MİT'dir, kontr - gerilladır. Onlar, gelişen toplumsal muhalefeti ezmek ve yok etmek için, faşist - polis - gerici işbirliğini tezgâhlayanlardır. Onlar MC'dir.

Bugün Türkiye'de emperyalist tekellerin, işbirlikçi kapitalistlerin ve bunlarla ittifak halinde olan büyük toprak sahiplerinin çıkarlarını savunan, bu çıkarlar gereği yurdumuzu emperyalist dünya içinde sömürülen ülke durumunda tutan bu halk düşmanı cephedir.

Türkiye'nin politik hayatında hiçbir olay bu cephenin varlığı ve etkinliği hesaba katılmadan değerlendirilemez. Ve 1 Mayıs katliamı da sol içinde yer alan bir çatışma değildir, egemen sınıfların en saldırgan, en kana susamış olan bu kesiminin, kendi bayramlarını kutlamak için toplanan yüzbinlerce emekçiye karşı önceden tasarlanmış kanlı tertibidir.

ELVERİŞLİ ORTAMI KİMLER YARATTI?

Olayı başından ele alalım: 1 Mayıs yürüyüş ve mitingini, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da DİSK yönetimi düzenledi. DİSK, işçi sınıfımızın iktisadî, demokratik mücadelesinde, Türk - İş'in temsil ettiği Amerikancı sarı sendikacılık karşısında göreli olarak ilerici bir kurtuluştur. Yeri Türkiye'nin demokratik güçleri safındadır. İçinde bulunduğumuz koşullarda 1 Mayıs yürüyüş ve mitingini düzenlemek, bu niteliği ile, DİSK'e düşerdi. Ve işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele bilincini bilediği bu bayramın yığınsal biçimde kutlanmasına ön ayak olmak DİSK'e elbette ki onur getirir. Ancak DİSK yönetiminin bu görevi gerçek bir birlik ve dayanışma zihniyeti içinde yerine getirdiği söylenemez. DİSK yönetimi süregelen grupcu ve tasfiyeci tutumunu 1 Mayıs hazırlıkları aşamasında da, yürüyüş ve miting sırasında da sürdürmüştür. Bu konfederasyon kendi çatışı altında barındırdığı "ilerlemeci" şabloncu grup dışında Türkiye solunun en önemli kesimlerini temsil eden örgüt ve akımlara karşı dıştalayıcı olmaktadır. Bu tutumları yalnızca Çin şabloncularına karşı değildir. Her türlü doğmacılığa karşı çıkan, bilimsel sosyalizmi bağımsız ve yaratıcı bir tutumla Türkiye gerçeklerine uygulama ve doğru sentezlere varma ve saptadıkları doğru devrimci çizgiyi yürekle izleme çabasında olan proleter devrimcilerine de karşıdırlar.

Proleter devrimci örgüt ve çevreler DİSK yönetimi ile birçok önemli noktalarda görüş birliği halinde olmamakla birlikte , bu yönetimle karşı devrim cephesine karşı tutum ve eylem birliğini sağlamak amacıyla diyalog kurmak için çaba göstermişlerdir. Bunun karşılığı DİSK yönetiminin tekkeci ve tasfiyeci, dolayısıyla da birlik ve dayanışmayı baltalayıcı tutumu oldu. Bu, 1 Mayıs'ın simgesi olduğu işçi sınıfının birlik ve dayanışmasına tam ters düşen bir tutumdur

İKİ ŞABLONCU ÇİZGİNİN İFLÂSI

Çin şabloncularına karşı tutuma gelince: 1 Mayıs günü Saraçhane'de toplanan ve daha orada iken aynı alanda toplanmış bulunan TEP. KURTULUŞ, EMEĞİN BİRLİĞİ gruplarına ve DİSK'li işçilere karşı 1 Mayıs ruhuna tam ters düşen meydan okurcasına bir tutum içine giren Çin şabloncu grupların kanlı olayda büyük sorumlulukları olduğu kesindir. Bunlar, egemen sınıfların katliam tertibini tutum ve davranışlarıyla kolaylaştırdılar. Beşyüz binlik emekçi topluluğuna faşistlerin yaylım ateşi açabilmeleri için bahaneyi sağladılar. Yöneticileri tam bir gaflet içindeydi. DİSK barikatını yarabileceklerini ve miting meydanında kendi sosyal şoven sloganlarını haykırarak mitingin havasına hakim olabileceklerini, hatta (bazılarının iddiasına göre) kürsüyü bile ele geçirebileceklerini ve bu arada karşı - devrimin üniformasız vurucu gücünün ve polisin hareketsiz kalabileceğini sanıyorlardı. Ne 5 Şubat Ankara TÖB - DER mitingi deneyinden, ne Niksar, Şiran, Erzincan deneylerinden hiç ders almamışlardı.(...) (Bağımsız Türkiye 9.5.1977)

DGDF'NİN YORUMU

Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu Genel Sekreteri Bülent Uluer örgütlerinin üyelerinin olaylara karışmadığını bildirerek şu görüşleri savmuştur: «1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası mücadele ve dayanışma gününde Taksim alanında DİSK tarafından düzenlenen mitinge çıkan olaylar oligarşinin halkımız üzerindeki prokasyonlarının bir devamıdır.

Olaylar kitleler içine sızmış provakatör ajanların sıktığı silah sesleriyle başlamış ve daha önce alanın çeşitli yerlerindeki binalara mevzilenmiş ajan provakatörlerin sıktığı uzun menzili silahlar halkın üzerine kan kusmuştur.»

(Cumhuriyet 3 Mayıs 1977)

TÜM DER

Tüm-Der Genel Başkanı Erhan Tezgöz «Ne bir Mao'cu ne de bir başkası bu ölçüde bir kitle kıyımını aklından geçirir» demiş ve özetle şöyle devam etmiştir:

«Uluslararası sermayenin Taksim alanına diktiği bir otelden makinalı tüfekle açılan ve kitleyi tarayan ateşin ardında Amerikan CİA örgütünün bulunduğunu artık kimse saklayamaz.

Önce televizyonda CİA'nın gücünü gösteren yayınlar yapacaksın, ardından provokasyonlara gireceksin ve olayları «Mao»cuların çıkarttığını söyleyeceksin, bununla Türkiye'de artık çocuk bile kandırılamaz.

Olayları yaratanlar CİA ve onun iç uzantılarıdır. Amerikan emperyalizmi ile içli dışlı MC bu sorumluluktan kurtulamaz.»

(Cumhuriyet 3 Mayıs 1977)

AYBAR'IN AÇIKLAMASI

«Bizee Taksim meydanını ateş ede ede bir baştan bir başa geçme başarısını gösteren beyaz Renault marka otomobil, dünkü kanlı olayların

asıl suçlularını taşımaktaydı. Taksim olayları CİA'nın bir provakasyonudur. Mao'cu diye adlandırılan gençlerin kolayca suçlanabilecekleri bir ortamda, CİA faşist bir müdahaleye yeşil ışık yakmak istemiştir. Üstelik böylece, Niksar, Şiran, Erzincan olaylarının da Mao'cular tarafından çıkartıldığı izlenimi verilmiş olacaktır. Beri yandan «Maocu» denenlerle Disk'in örgütlediği işçileri karşı karşıya getirmekte çıkarı olan çevreleri de herhalde hesaba katmak gerekmektedir.»

(Cumhuriyet 3 Mayıs 1977)

AHMET İSVAN'IN DEMECİ

Ahmet İsvan olaylara ilişkin izlenimlerini aktarırken:

«Tören sakin bir biçimde sürüyordu. Kemal Türkler konuşmasını bitirmek üzereydi. Bir anda Sular İdaresinin üzerinden açılan ateşle ortalık ana baba gününe döndü. *Ben olaylar sırasında slogan veya provakasyon görmedim. Ancak olaylar çok iyi hazırlanmış bir tertipti.* Bir anda ne olduysa oldu ve ortalıkta kan gövdeyi götürmeye başladı.» demiştir.

(Cumhuriyet 2 Mayıs 1977)

FAŞİSTLER NE DEDİ?

«Millet» gazetesinin 5 Mayıs 1977 günkü sayısında :

ANKARA (A.A.) — ÜLKÜCÜ Öğretim Üyeleri ve Öğretmenler Derneği (ÜLKÜ - BİR) Genel Başkanı Prof. Orhan Düzgüneş, Pazar günü İstanbul'da meydana gelen olayların ÜLKÜCÜ Öğretmenler tarafından üzüntüyle karşılandığını bildirmiş, bu arada adli makamların bu gibi olaylara karşı uyguladığı «politikayı değiştirmesini» istemiştir.

Prof. Düzgüneş, İstanbul olayları ile ilgili olarak dün yaptığı yazılı açıklamada bu tür olayların daha önce de maydana geldiğini kaydederek özetle şöyle demiştir:

«— 5 Şubat günü Töb-Derin Ankara'da Tandoğan Meydanınnda tertiplediği mitingde de Leninci ve Maocu sözde öğretmenler silahlı çatışmaya girişmişlerdi. Son Niksar, Şiran ve Erzincan olayları da bize gelen bilgilere göre aynı mahiyette çatışmalardır. Buna rağmen kabahat idari makamlara, ÜLKÜCÜ öğretmen ve öğrencilere atılmıştır. Böylece ÜLKÜCÜ teşekküllerin Türkiye'de Türk Milliyetçiliği mefkûresini hâkim kılma gayretleri önlenmek istenmiştir. Fakat bu sefer Türkiye Cumhuriyeti devletini parçalamak ve komünizme sürüklemek isteyenlerin maskeleri düşmüştür. Artık ne kadar «maocu faşistler! maocu komandolar» ifadelerini kullanırlarsa kullansınlar ÜLKÜCÜ teşekküller aleyhine döndüremezler. Bilâkis böylece bunların kimlere faşist ve komando diyebildikleri açıklanmış olmaktadır.»

(Millet 5 Mayıs 1977)

"HÜRRİYET"İN YORUMU

POLİS VE DİSK BİR NOKTADA BİRLEŞTİ

OLAYDA MAOCULAR KULLANILDI

- *Polis Maocuların gerisinde ve içinde komünist hücrelerin, DİSK ise hükümet ve CİA'nın olduğunu söyledi.*
- *Mayıs Katliamını Gerçekleştirenlerin törenlerden 3 gün önce beş ilden geldikleri öne sürüldü*

Geçtiğimiz pazar günü Taksim Meydanında 34 kişinin ölümü ve yüzlerce kişinin yaralanması ile sonuçlanan Mayıs katliamının soruşturması devam ederken dün gerek polis yetkilileri ve gerekse DİSK yöneticileri ayrı ayrı yaptıkları açıklamalarda ortak bir noktada birleşmişler ve olaylarda maocuların kullanıldığını ileri sürmüşlerdir. Bu açıklamalarda polis maocuların gerisinde ve içinde komünist hücrelerin DİSK ise hükümet ve ve CİA'nın olduğunu söylemişlerdir.

DİSK'İN AÇIKLAMASI

Yürüyüşe katılan silahlı grubun neden aranmadığını, tahrik unsurlarının 1 Mayısın yaklaştığı günlerde törenlerin kana bulanacağını açıklamalarına rağmen neden tedbir almadığını soran Kemal Türkler Demirel'in onbeş dakikada bir mitingle ilgili bilgi aldığını söylemesine rağmen olaydan kısa süre önce valiliğin arandığını ve bulunamadığını ileri sürdü ve «Demirel ve Hükümeti yürüyüşte gerekli tedbiri almamışlardır. Bunu bilinçli olarak mı yapmışlardır? 34 vatandaşımızın hayatına malolan olaylarla ilgili olarak parlamenterler Demirel ve Hükümetten hesap sormalıdır» dedi.

Daha sonra olaylarla ilgili olarak kroki üzerinde açıklamalar yapan tertip komitesi üyesi Mehmet Ertürk de olaylar sırasında ilk ateşin Tarlabaşı caddesinden açıldığını, bunu Sular İdaresi'nin bulunduğu yerden açılan ateşin izlediğini

belirtti ve şunları söyledi:

«En çok ölen İnter-Continental Otelinin olduğu yerde olmuştur. Kaçanlar burada yaylım ateşine tutulmuşlardır. Olaylarda *Halkın Sesi, Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu grupları kullanımıştır.*»

BORAN'IN DEMECİ

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran verdiği demeçte, «Kamuoyu şunu iyi bilmelidir ki, *Maocu ve her çeşit maceracı faşist gruplar,* her ne görüşü temsil ederlerse etsinler, işçi sınıfının politik hareketi ile yakından hiçbir ilişkileri ve bağlantıları yoktur.» demiştir.

(Cumhuriyet 3 Mayıs 1977)

TSİP'İN YORUMU

Ahmet Kaçmaz yaptığı açıklamada şunları söylemiştir:

«Maocu provakatörler yüzbinlerce kişiye kurşun sıkarak faşistlerin işlerini gördüler. Bu halk düşmanlarının hangi karanlık emellere hizmet ettikleri bellidir. Maocular, halkımıza, sosyalizme ve demokrasiye kastetmektedirler. *Hem faşistlerin hem de maocuların amacı demokrasiyi boğmaktır.»*

(Cumhuriyet 3 Mayıs 1977)

TÜRKLER'İN DEMECİ

MC'yi kurtarmak ve Disk'i karalamak isteyen CİA denetimindeki faşistler ve onlarla işbirliği halinde olan *Maocu komandolar* da kendi kanlı planlarını hazırlıyorlarmış. DİSK, bir tek kişinin bile burnunun kanamaması için 20.000 üyesine güvenlik görevi vermiş ve emniyet kuvvetlerine de gerekli önlemleri almaları için çağrıda bulunmuştu.

Bütün bu önlemlere rağmen özellikle CİA'nın ve büyük sermayenin beslediği ve aralarında *katil ajan yerleştirdikleri faşist ve Maocu caniler* tam bir işbirliği halinde, tam bir disiplin içinde, bitmek üzere olan gösteriye katılan halkımıza otamatik silahlarla saldırdılar. Disk güvenlik ekipleri paniği önlemek ve halkımızın can güvenliğini sağlamak için *faşist ve Maocu hainlere* yiğitçe karşı durdular. Fakat, *bir yandan alanı sızmış olan, diğer yandan da Sular İdaresini ve çeşitli binaları siper yapmış olan bu faşist ve Maocu ölüm çetelerinin gözü dönmüştü.*

İşçi sınıfının 1 Mayıs gösterisini kana bulayan *faşist ve Maocu saldırganlar* MC'nin, emperyalizmin ve CİA'nın hizmetindedirler. Bu çevrelerin amacı işçi sınıfımızın yükselen savaşımını önlemek, MC'yi kurtarmak ve seçimleri yaptırmamaktır. Büyük sermayenin amacı, bu faşist ve maocu saldırganları silahlandırarak seçimlerin demokrasi güçlerinden yana sonuçlanmasını önlemektir.

(Cumhuriyet 3 Mayıs 1977)

İKD, İGD, TÖB-DER Merkezi, TÜTED, TÜSDER gibi yan kuruluşlar TSİP, TİP ve TÜRKLER'inkine paralel demeçler vermişlerdir.

9/5/1977 tarihli 21 inci sayısında «Bağımsız Türkiye» durumu şöyle özetlemiştir:

TEK ÇIKAR YOL

1 Mayıs katliamı üzerine yorumlar sürüp gidiyor. Daha uzun zaman da sürecektir.

İçinde bulunduğumuz ortamda, olayların gerçek yüzüyle aydınlanacağını ve gerçek sorumlularının kamuoyuna açıklanacağını beklemek, safdillik olur.

Aklı başında ve iyi niyetli çevrelerin oybirliği halinde belirttikleri gibi kanlı olaylar, egemen çevrelerin CIA ve onun yerli ortaklarının akıl hocalığıyla düzenledikleri ve ajan, provakatörlerin yardımıyla uyguladıkları bir tertip sonucu meydana gelmiştir. Bugün Türkiye'de ortam, bu cinsten komploların uygulanmasına elverişlidir. Ne yazık ki, düşman güçlerin son yıllarda sistemli bir biçimde uyguladıkları bölücülük ve saptırmacılık hesapları Türkiye solunu bugüne içinde bulunduğu duruma getirebilmiştir. Sol, sınıf düşmanının oyununa gelmiştir.

Dergimiz ve temsil ettiği akım başından beri saflarda birliğin usanmaz savunucusu olmuştur. Şablonculuğun, Türkiye gerçeklerine sırt çevirmenin, bir takım hazır formüllerle eylemlere girişmenin işçi sınıfı hareketini nasıl çıkmazlara sürüklediğini 1 Mayıs olayları ile bir kez daha çok acı bir biçimde görmüş bulunuyoruz. Birçok insanın ölümü, yaralanması ve bir çoğunun da sorumlusu olmadığı bir olay nedeni ile göz altına alınmasıyla sonuçlanan bu 1 Mayıs, elbette ki işbirlikçi egemen güçlerin bir provokasyonudur ama, Türkiye solu içinde bu provokasyona çanak tutanlar da olmuştur.

25 Nisan tarihli 19. sayımızda şöyle diyorduk: "Pekin çizgisini izleyen grupların da 1 Mayıs için hazırlıkları var. Bunlar eğer bir başka yerde yü-

rüyüş ve miting düzenliyerek 1 Mayısı kutlayacaklarsa buna bir diyeceğimiz yok, ancak solun bir çok kesimlerinde olduğu gibi, bu çevrelere de sızabilen kışkırtıcı ajanların faal olduğu bilinmelidir. Ortam böylelerin safları bölmede ve hedef şaşırtmada tertipler yapmasına elverişlidir. Ankara'daki 5 Şubat mitingi örneği gözümüzün önündedir. Cemal Gürsel meydanında ve Tandoğan'da solun sola silah çekmesinden ve sonunda toplum polisinin bayram edercesine gelişi güzel her gruptan solcuyu coplamasından kazançlı çıkan herhangi bir sol grup yoktur. Şubatta kazançlı çıkan faşist cephe olmuştur. Bir çok iyi niyetli sempatizan miting meydanından (Allah kahretsin böyle solculuğu) diyerek ayrılmıştır. 1 Mayıs günü bir ikinci 5 Şubat'ın tekrarlanmasına izin verilemez. DİSK yönetiminin izlediği çizgiyi beğenelim ya da eleştirelim, miting meydanına gelecek olanlar sınıf düşmanının işçi sınıfının çifte sömürüsünden pay alan çoğu ABD uyruklu emperyalist tekeller ve onların işbirlikçisi büyük sermaye olduğu ve MC'nin bu asalak güçlerin politika alanında baş temsilciliğini ettiği bilinci ile hareket etmek görevindedir. Emperyalizme karşı ve faşizme karşı omuz omuza durmak zorundayız. Buna ters düşen her türlü tutum ve davranış kışkırtıcı ajan işidir."

Ne yazık ki uyarımız etkili olmadı. Düşmanlıklar sürdürüldü. Sol çevrelerde (kendi söyleyip kendi dinlemek) bir ilke haline gelmiş bulunuyor. Pekinci gruplarla DİSK'li işçilerin çatışması provokasyonun bahanesi olmuştur. Olay pek çok yerde birden daha ne olup bittiğini anlamaya olanak vermeyen kısa bir zaman süresi içinde Taksim alanını savaş alanına çevirebilecek genişlikte bir tertibin eseridir. Bütün açıklamalar bunu doğrular yöndedir. Böyle bir grup çatışması olmasaydı, olay çıkmayacaktı diye kestirip atmak ta olanaksızdır. Hatta tam tersi, mutlaka bir vesile yaratılacaktı. Niksar, Şiran, Erzincan olaylarını bir bahane bulup yükleyecekti faşist cephe.

Ancak 1 Mayısı kutlamak için bir araya toplanan, çoğunluğunu emekçilerin oluşturduğu beşyüzbini aşkın bir kitleye saldırmak elbette ki kolay iş değildir. Üstelik bahane olmasaydı, provokasyonu düzenliyenler tertibi maskelemede bir hayli zorluk çekeceklerdi.

Evet, komploculara fırsat verilmiştir. Onlara solun bu sağlıksız noktasından, tüm güçleri ile saldırma olanağı vermiştir.

Bizi iki sayı önce yukarıya aktardığımız satırları yazmaya zorlayan ortam, 1 Mayısın çok öncesindenberi, kasıtlı olarak hazırlanıyordu. CIA ve yerli ortakları 5 Şubatta kendileri açısından yeterince değerlendiremedikleri bu sakatlığı bu kez acımasızca kullanmaya kararlıydılar. Bütün ip uçları bütün belirtiler bunu açıkça ortaya koyuyor. İşte Türkiye solu içinde iki doğmacı akımın kanlı bıçaklı düşmanlığı ve egemen çevrelerin de sistemli çalışması ile yaratılan ortam saldırganların tertiplerini fütursuzca uygulamalarına olanak sağlamıştır.

Tertipçilerden her şeyi bekliyebiliriz. Uyanık olmak, bilinçli olmak ve bir devrimci olarak, tüm işçi sınıfı hareketini solun kamuoyundaki saygınlığının tüm sorumluluğunu içimizde taşımak bize düşer. İşçi sınıfının davasını savunduğunu iddia edenler görüşlerine, stratejilerine katılsın katılmasınlar, işçi sınıfı bayramını kutlayanların yanında olmalıydılar, ortak düşmana, emperyalizmin emrindeki faşizme karşı omuz omuza saf tutmalıydılar.

Devrimcilik büyük sorumluluk işidir. Hiç kimsenin, yığınların böylesine sımsıkı bir araya toplandığı bir alanda ufak bir ağız dalaşının, ufak bir slogan yarışmasının bile korkunç facialara yol açabileceğini düşünememesi, bunun bilincinde olmaması ve böyle bir olasılığı gücü yettiğince önlemeye çalışmaması bağışlanamaz. Biz bu yolda etkili olmaya, ayrıca miting sırasında elinden gelen uyarıyı yapmaya çalıştık. Ne yazık ki, tertipleri boşa çıkaracak yeterli uyanıklık gene de sağlanamadı.

1 Mayıs katliamından gereken dersi çıkarmak zorundadır Türkiye solu. Besbelli ki iki şabloncu görüşün, solun önemli kesimlerini etkileyebilmesi durumu ve bu iki görüş arasında sürdürülen kan davası emperyalizme ve işbirlikçilere paha biçilmez olanaklar, devrimci hareketi baltalamak için provakasyonlar düzenleme olanakları sağlamaktadır. O halde Türkiye solu için çıkmazdan kurtuluş ancak iki şabloncu görüşü de etkisiz kılmakla mümkündür. Ayağı Türkiye toprağına basan bağımsız ve yaratıcı bir tutumla sosyalizmin bilimini Türkiye gerçeklerine uygulayan ve doğru devrimci çizgiyi bu tutumla saptayan ve onu izleyen proleter devrimci akımın Türkiye solunda egemen kılınmasıdır tek çıkar yol. Tüm mücadele buna yönelik olmalıdır.

Burada DİSK yönetiminin 1 Mayıs katliamından sonraki tutum ve davranışına değinmeden geçmeyelim. Basın toplantısında DİSK adına konuşan bir Mehmet Ertürk, Taksim meydanında İTT'nin ortağı bulunduğu İnterkontinantal binasının üst katlarında silâhlı olarak mevzilenenlerin "Maocular" olduğunu söylemiştir. Gene bu DİSK sözcüsüne göre, Adalet Partisi İl Merkezi binasından halkı yaylım ateşine tutanlar Air France'dan dışarı çıkarak halka ateş edenler hep "Maocular"mış. Bu ortamda tertipte faşizmin üniformasız vurucu gücünün rolü ortada iken böyle gülünç demeçler vermek halkla alay etmektir. Faşist cephenin katliamın gerçek faillerini gizleme çabalarına destek olmaktır. Bu demeç ve buna paralel tutum ve davranışlar DİSK yönetimine şeref getirmez. Ve DİSK tabanındaki işçiler, bu 1 Mayıs kanlı olayının da bilediği sınıf bilinciyle artık kendi adlarına sınıf düşmanıyla işbirliği niteliğindeki tutum ve davranışlar karşısında gereken tavrı almayı bileceklerdir.

Pekincilere gelince, onlar DİSK yönetimi 1 Mayısa "ambargo koyamaz" diyorlar. Gene onlar DİSK yöneticilerini "sosyal emperyalizmin uşağı, sosyal faşistler" olduklarını iddia ediyorlar. Eğer DİSK gerçekten bir faşist yönetim altında ise, o zaman faşistlerin düzenlediği bir mitingde senin işin ne? "Orada işçiler, emekçiler var, onları uyarmaya gidiyoruz» anlamında şeyler söylüyorlar. Adalet Partisi mitinglerinde de, MSP mitinglerinde de işçiler, emekçiler var. Onları uyarmak için git, o mitinglere de katıl. Faşistin düzenlediği mitinge devrimci ancak dağıtmak için katılır. Pekinci gruplar açıkça provakasyona çanak tutmuşlardır. Faşist tertipçilerin işini kolaylaştırmışlar, onlara bahane sağlamışlardır. Saraçhane Meydanında TEP'li arkadaşların, KURTULUŞ grubundan arkadaşların uyarıları bir kulaklarından girmiş ötekinden çıkmıştır. Kendilerine en ufak bir olayın bir ikinci 5 Şubat TÖB - DER Mitingi olayına fırsat vereceği söylendi. "Peki biz 1 Mayıs yapmıyalım mı?" dediler. "Yapın, İstanbul'da meydan çok. isterseniz hemen burada hep birlikte 1 Mayısı kutlayalım. Biz de katılırız" dedik. "Düşünelim" dediler. Ama gene bildiklerini okudular. Biz Saraçhanebaşında toplanan Pekinci gruplarla hemen tüm konularda görüş ayrılığı içindeyiz. Çizgilerinin bilime ve gerçeklere kesinlikle ters düştüğü görüşündeyiz. Bununla birlikte sınıf düşmanının ekmeğine yağ sürecek olan bir provakasyona meydan vermemek için onlarla birlikte Saraçhane Meydanında 1 Mayıs mitingini yapmaya hazırdık. Izinsiz miting yapıldığı için yetkililer müdahale etseydi, onlara karşı direnirdik. Ve böyle bir durum Saraçhane mitingine, Taksim mitinginden bile daha büyük önem kazandırırdı.

Evet, tek çıkar yol her türlü doğmacılığı Türkiye solunda etkisiz duruma getirmektir.

EMEKÇİ YAYINLARI

TKP'nin Tarihsel Konumu

•

Devrimci Hareketimizin Eleştirisi

(1961 - 1971) MİHRİ BELLİ

•

Solda Birlik İçin

TEP I. KONGRESİ

Dağıtım : GE-DA
İsteme Adresi : Ticarethane Sok. No: 12/7-A
Sultanahmet - İSTANBUL

Malatya Olayları Tertiptir

MC'yi oluşturan faşist ya da faşizan partilerin desteği ile Belediye Başkanlığına seçilmiş bir kişidir Hamit Fendoğlu. Ve bu kişi alçakça düzenlenmiş bir suikaste kurban gidiyor. Patlayan bomba kendisiyle birlikte gelininin ve iki torununun da ölümüne neden oluyor.

Hamit Fendoğlu (Hamido) bağnaz bir sağcıdır. Milletvekilliği sırasında Meclisteki kavgalarda AP fedaisi gibi hareket ederdi. Mecliste bir kargaşalık anında 27 Mayıscılardan Sıtkı Ulayı yumruklamaya kalkan odur. Bu bakımdan ilk bakışta Hamido'ya karşı suikastin solcuların eseri olduğu sanılabilir. Suikastı hazırlayan merkezde böyle sanılacağını hesaplıyordu. Ancak suikastı son zamanlardaki Türkiye ölçüsünde yer alan siyasal gelişmeler çerçevesine oturtursak bu işin sağın bir tertibi olduğu gerçeği ortaya çıkar. Suikastı izleyen planlı saldırı olayları işin tertip olduğunu iyice açığa vurmaktadır.

İlk önce Hamido'nun kimliği üzerinde duralım. Gazetelerin yazdığı gibi bu zat aşiret reisi falan değildir. Kendi aşiretinde sayılan bir kimse de değildir. Hamido'nun aşiretinin büyük çoğunluğu son seçimlerde olduğu gibi daha önceleri de CHP'yi desteklemiştir. Yani Malatya olayları aşiretler arası bir kavga olarak nitelendirilemez. Tüm gayretli partizanlığına karşın Hamido kendi partisi olan AP içinde de olumsuz değerlendirilen bir kişi idi. 1960'larda Malatya'dan Milletvekili seçilmiş olmasını AP'liler bir rastlantı sayagelmişlerdir. Hamido'nun bazı tutum ve davranışları il AP yönetimine öyle ters düşüyordu ki bu zat sonunda AP üyeliğinden çıkarıldı bu partiden uzaklaştırıldı. Hamido sanıldığı gibi öyle silahşör, kabadayı bir kişi de değildi. Kimin yiğit olduğunu kimin olmadığını iyi ayırteden Malatyalılar, sağcı olsun solcu olsun, onu bir palavracı olarak değerlendirmişlerdir. Hamido politikaya 1950'lerde Demokrat Parti toplantılarında kapıda bekçilik yapmakla başladı. 27 Mayıs'dan sonra AP'nin militanı olarak görüldü. 1965 seçimlerinde de bazı koşulların bir araya gelmesi sonucu AP'den milletvekili seçilebilidi. Ama AP il örgütü onu her zaman zararı yararından çok gürültücü bir kişi saymıştır. Son Belediye seçimlerinde başkanlığa seçilişi de halkın çoğunluğunun sevgisini kazanmış olmasından çok onun MC partileri arasında katalizör rolü oynamış olmasından ötürüdür.

Bütün bu nedenlerden ötürü Hamido'nun vücudunun ortadan kalkması MC partileri için bir kayıp olamazdı. Ama onun bir suikaste kurban gitmesi ve suikastın failinin solcular olduğu kanısının uyandırılması faşist cephenin çok işine gelirdi. Tertip bu düşünceyle hazırlanmıştır. Hükümeti aciz düşürerek bir faşist darbe ortamını hazırlama planını uygulamakta olan merkez bu düşünceyle harekete geçmiştir. Sağcı olsa bile bir vatandaşın, dünyadan habersiz çoluk çocuğun hayatlarını kaybetmesi merkez için önemli değildir. Yeter ki cepheleşmenin had safhaya vardığı noktalarda yangına körükle gidilebilsin, ortalık karışsın ve faşist darbe bahanesi yaratılabilsin.

Hükümet yetkilileri Malatya'da ve Pazarcık'da patlatılan bombaların zamanlamasıyla başkentte MHP yürüyüşü arasında bir paralellik kurdular. Böyle bir paralellik olduğu açıktır.

Hamido'nun ve yakınlarının suikaste kurban gitmelerinden sonra yer alan saldırı olayları üzerinde, bunlara katılanların kimliği ve olayların hazırlanış tarzı üzerinde dikkatle durmak gerekir. Basının bu konuda verdiği haberler genellikle yanlıştır. Hamido'nun ölümü üzerine kendi aşiretinden binlerce insanın köylerden kente inerek bir ölçüde mazur görülebilecek bir öfke ile ortalığı yıkıp yaktıkları güvenlik kuvvetlerinin kendilerini engellemekte aciz kaldığı yolundaki haberler yanlıştır. Olan şudur: Suikast haberi yayılır yayılmaz ülkü ocaklı komandolar ve diğer faşist gruplar ta Erzincan'dan ve diğer merkezlerden gelenlerin de takviyesiyle saldırıya geçmişlerdir. Daha başından vali kendilerine engel olmamış, nerde ise dolaylı yoldan destekleyici tutum takınmıştır. Büyük çoğunluğu sola karşı şartlandırılmış olan polis kuvveti de hemen hiçbir yerde faşist saldırganlara müdahale etmemiştir. Daha başından olaylara bir sunni-alevi çatışması havası verilmiş ve halkın en bilinçsiz kesiminin olaylara karışması için çaba harcanmıştır. Ancak bunda fazla bir başarı sağlanamamıştır. Saldırganlar iddia edildiği gibi binlerce ,onbinlerce değildi. Topu topu sayıları bir iki bini aşmıyordu. Vali ve öteki görevliler polisi ve jandarmayı kararlı biçimde hareket etmeye yöneltebilselerdi olaylar daha başından önlenebilirdi. Bunun yapılmadığı açıktır. Biz burada ihmalden çok kasıt görüyoruz.

Seçilen saldırı hedefleri de daha çok CHP örgütleri ve CHP'lilere ait olan işyerleri ve evlerdir. Yani CHP'nin solundaki güçlerden çok demokratik sol hedef alınmıştır. Yani Ecevit hükümetidir asıl hedef. Oysa hükümetin Hamidoya böyle bombalı bir suikast düzenlenmesinden bir yarar umması düşünülemez.

Bütün bu etkenler birleşince bombalı suikast olaylarının illegal faşist merkezin eseri bir tertip olduğu gerçeği açıkça ortaya çıkıyor. Malatya olaylarının tüm ayrıntılarıyla aydınlığa kavuşturulması bir yurtseverlik görevidir. Bombalı suikast olayları aydınlığa kavuşturulursa bugüne kadar işlenmiş olan siyasi cinayetlerin, katliamların yönetici merkezi de açığa çıkar. Hükümeti bu konuda tutarlı ve kararlı davranmaya çağırıyoruz. Burada tutarlı ve kararlı davranışın ancak tüm demokratik güçlerin aktif dayanışma ve desteğini sağlamakla gösterilebileceğini bir kez daha yineliyelim.

Burada Türkiye solunun sorumluluğundan da söz etmeden geçmeyelim. Malatya yakın geçmişe kadar solun kalelerinden biri sayılırdı. Bugün birkaç yüz faşist komando bilemedin ordan burdan toplanmış bir iki bin saldırgan günlerce kente hakim olabiliyor, canlara kıyıyor, yakıp yıkıyor, talan ediyor. Birkaç yıl önce böyle birşey düşünülemezdi. Malatya'nın bilinçli halkı sosyalistlerin öncülüğünde faşist saldırganlara hadlerini bildirecek durumdaydı. Neçare ki bugün değildir. Neden solun bölünmüşlüğü ve ayrı ayrı sol grupçuklar arasında bir çeşit kan davasını sürdürülmesidir. Hiçbir sol lafazanlık bu acı gerçeğin özürü olamaz. Tüm Türkiye halkının olduğu gibi Malatya halkının da sağ duyusuyla sol lafazanlığa bürünmüş bölücü akımları ergeç gerektiği gibi değerlendireceğine ve birliğini gerçekleştirerek hiçbir faşist saldırının yer alamıyacağı bir demokratik ortamı er geç yaratacağına inanıyoruz. Ya böyle olur ya da sonumuz kötü olacaktır.

Malatya Olayları Aydınlanmalıdır

TEP Genel Başkanı Mihri Belli Malatya olayları ile ilgili olarak, «Bu olay ayrıntılarıyla aydınlığa kavuşturulursa faşist saldırıların, cinayetlerin yönetici merkezi açığa çıkar» demiş, hükümeti tutarlı ve kararlı davranmaya çağırmıştır. Belli'nin demeci şöyledir:

Ülke düzeyinde örgütlenmiş bir faşist komplo ile karşı karşıyayız. İçişleri Bakanı da nihayet bu gerçeği teslim etmek zorunda kaldı. Türkiye solunun etkin kesimlerinin uyanık ve temkinli davranması sonucu faşist darbe tertipçileri «anarşik olaylar» dedikleri şeyi umdukları kadar yaygınlaştıramadılar. Şimdi mezhep kavgalarını kışkırtıyorlar. Malatya ile Pazarcık'ı hedef olarak seçmeleri bundandır.

Bu, emperyalizmin eski «böl ve yönet» oyunudur. Faşist cephenin dizginlerini elde tutan ABD emperyalizmin istikrarsızlık yaratma uzmanları yurdumuzda bu oyunu tezgâhlıyorlar. İllegal ve legal faşist odaklar onların aletidir.

Malatya olayları tüm ayrıntılarıyla aydınlığa kavuşturulursa, bugüne dek işlenmiş olan siyasal cinayetlerin, faşist saldırıların yöneticisi merkezi de açığa çıkar. Hükûmetin bu konuda tutarlı ve kararlı davranması kendisi için, parlementer düzen için bir ölüm kalım sorunudur. Türkiye'nin demokratik güçleri burada en sağlam dayanaktır. Demokrasi güçleri faşizmi yenecek güçtedir.

20 Nisan1978

Halkın Kurtuluşu Siyaseti Yanlıştır

Halkın Kurtuluşu siyasi olarak ilk şekillenmeye başladığından beri H.K. saflarında üzerime düşen görevi günahıyla sevabıyla yerine getirdim. H.K. ilk zamanlarda doğru dürüst bir siyaset getiremiyordu. Hep önümüzdeki siyasi inşadan bahsediliyordu. Önceleri elden ele dolaştırdıkları bazı yazılarla geçmişe sahip çıkıyorlardı. Zaten H.K. geçmişe, yani Denizlere sahip çıkıyormuş gibi görünerek gelişti. Daha sonra bu sahip çıktıkları devrimcilere küçük burjuva, anarşisti demeye başladılar. Fakat bunu o kadar iyi yapıyorlardıki biz onların silah arkadaşıyız, kendi öz eleştirimizi yapıyoruz deniyordu. Her 6 Mayısta onlara en keskin biçimde sahip çıkılıyor, hatta duvarlara yazılan yazılarda onların kendilerinin önderleriymiş havasını veriyorlar, yapıştırılan pullarda önderlerimiz Deniz-Yusuf-Hüseyin deniyordu. Bu tam anlamıyla iki yüzlülüktür. Onlara (Denizlere) hem küçük burjuva de, hem de önderlerin olduğunu söyle. Bu şehitlerimize yapılan en büyük saygısızlıktır.

Ben de bu arada Marksist-Leninist eserleri hızla okumaya başladım. Kafamda birtakım soru işaretleri beliriyordu. Örneğin, seçimler konusunda bir yığın yazı yazılırken somut bir şey söylenmedi. Ben de kendi bildiğim şeyi yaptım. Bütün bunlar olurken diğer siyasetlerin ne söylediğini de araştırmaya başladım. Emekçi dergisinin son sayısında «TEP 5 haziran öncesi ve sonrası ne söyledi» diye yazılan yazıyı okudum. Bu benim seçimlerdeki tavrımın ta kendisiydi. Ondan sonra Emekçi ve Bağımsız Türkiye dergilerine incelemeye başladım. Bu dergileri okurken ben siyasi olarak kendimi buluyordum. Moralim düzeliyordu. Artık kesin tavrımı koymanın zamanı gelmişti. İşin aksi Bağımsız Türkiye çevresinden kimseyi tanımıyordum. Onlarla tartışmak genel olarak ne söylediklerini öğrenmek istiyordum. Bir gün Kızılayda Bağımsız Türkiye satan arkadaşlara rastladım. Ve onlara meseleyi açtım. Onlarda beni anlayışla karşıladılar.

«H.K.» iken işlediğim Hatalar:

1— Sovyetlere sosyal emperyalisttir diye propoganda yaptım. Lenin'in sosyal emperyalist diye kime dediğini düşünmeden. Oysa Sovyetler Birliği'nin 5 yıl Lenin, 30 yıl da Stalin yönetmiştir. Bense Kruşçev başa geçince sessiz sedasız kapitalizme geri dönüldüğü iddiasına kandım. Oysa bu mümkün değildir. Geri dönüş ve ileriye gidişler bir yığın kanlı olayların olmasını getirir. Yani bir kavgayı kitleleri eyleme sürükleyen kıyasıya bir iktidar mücadelesini gerektirir. Oysa Sovyetler'de böyle bir durum yoktur. Ve sosyal emperyalist teziyle bugün sol içinde olanların bir kısmına sosyal faşist diye, onlara, «İlerlemecilere» düşman gözüyle bakmaya başladım. Ben daima sol arasındaki görüş ayrılıklarının ideolojik platformda çözülmesinden yana olduğum halde. Bunun sonucu 5 şubat olayları oldu. Faşist saldırıların alabildiğine artığı bir dönemde bu olayların kimin işine yaradığı gün gibi ortadır.

Tabii «İlerlemeci takımı» kendi şabloncu siyasetleri gereği bize «Maocu bozkurt» diyorlardı. Bu iki çizgi de yanlıştır. Pratik bunu ispatlamıştır.

2— Geçmiş hakkındaki (ilk zamanlarda tam bir bilgim olmayışından) geçmişi tümden reddederek karaladım. Oysa bugün gelinen yere nasıl gelindi. Bunu düşünemedim.

3— «H.K.» da iken Türkiye'de yaşadığımı unutuyor. Dışardan devrim reçeteleri bekleyenlere omuz veriyordum. Türkiye'nin kendine özgü koşullarını göz önünde tutmuyordum. Oysa Türkiye'de Marksizm-Leninizmi Türkiye şartlarına yaratıcı bir şekilde uygulayan siyasetlerden haberim yoktu.

4 — Türkiye'de sosyal faşizm olmadığı halde sosyal faşizm vardır dedim. Fakat okullarda sosyal faşist denenlerle birlikte faşistlere karşı gidiyorduk. Bu da, bu tezin yanlışlığını gösteriyor.

Bütün Devrimcilere Çağrı;

Bugüne kadar görebildiğim kadarıyla H.K., PDA'ya giden yolda köprülük vazifesi görüyordu. Bu H.K.'nun kendi içersinde tutarlı bir siyaset olmadığı için böyle oluyor. H.K.'ndan arkadaşlar bu konu üzerinde iyice düşünmelidir. Bu güne kadar herhangi bir siyaset seçmemiş olan arkadaşlar şu veya siyasetin sayı olarak çokluğunu ilk planda gözönüne alıyorlar. Oysa bu yanlıştır. Lenin çok kez sayıca azınlıkta olmuştur. Bu, Lenin'in yanlış siyaseti olduğunu hiç bir zaman göstermemiştir. Önemli olan doğru devrimci bir siyasettir. Bütün devrimcileri Milli Demokratik Devrim üzerinde kafa yormaya çağırıyorum.

Yaşasın Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye

Faşizme Karşı Omuz Omuza.